

Hvem skal de amerikanske vælgere stole på?

D. 17. juli: Det blev påstået overalt i dag, at præsident Donald Trump "ikke stoler på" lederne af overvågningsstaten, 'efterretningscheferne' – antageligt refereres der til John Brennan og James Comey, som præsidenten har afskediget fra deres spionagejobs, og James Clapper som løj så behændigt til Kongressen om omfattende ulovlig overvågning af amerikanerne, og Rober Mueller, der dækkede over saudiernes rolle bag 11. september-angrebene, da han var FBI-chef. Alle disse 'ukronede overhoveder' siger, at deres overvågningsmetoder beviste, at den russiske præsident Putin greb ind i det amerikanske valg. Mueller blandede sig skamløst i topmødet i Helsinki ved at råbe op: "Jeg har i mine hænder en liste med 12 russere.."

Præsident Trump har sat sig selv i præsident Kennedys sted, som ikke stolede på og afskyede J. Edgar Hoover og CIA-chef Allen Dulles, og som dertil omgik sine militære efterretningschefer for at løse Cuba-krisen gennem korridorpolitik og forhandlede sig frem til en aftale med Sovjetunionen. Eller som Franklin Roosevelt, hvis Jalta-topmøde i 1945 blev angrebet af alle de neo-konservative i dagene før topmødet som den "anden München-aftale".

Faktisk stolede præsident Abraham Lincoln heller ikke på sin topgeneral, George B. McClellan, som smedede rænker imod ham for at splitte unionen.

Tre meget gode og modige præsidenter. Præsident Trump kan vel tænkes at være på vej til at blive en af USA's store præsidenter, ved at stå op imod efterretnings-høvdingene, geopolitikerne og krigsmagernes samlede raseri, og erstatte krige og krigskonfrontation med stormagtssamarbejde for fred og økonomisk udvikling.

Han og Putin refererede til deres "fælles ven, Kinas præsident Xi", og de har alle etableret et samarbejde med Indiens premierminister Narendra Modi. Disse fire magter, med opbakning

fra Japan og andre vigtige nationer, kan iværksætte et nyt paradigme med gensidig og hurtig økonomisk udvikling, videnskabelige gennembrud og fred.

Amerikanske vælgere kan nu afskedige de valgte embedsmænd, som skråler og skriger op imod økonomisk vækst, udvikling og fred. Der skal seriøse økonomisk-politiske forandringer på bordet. Dem vælgerne har brug for er de kandidater, som ønsker at splitte Wall Street-bankerne med en Glass-Steagall bankopdeling, før de udløser et nyt krak; og sikre at billioner i kredit bliver udstedt til højteknologisk ny infrastruktur og videnskabelige gennembrud i energiteknologi og rumfart. Disse metoder er bedre end inddragelse af told for at få lønninger og produktivitet til at stige.

Men det nye paradigme for samarbejde mellem de store magter, til gavn for dem selv og tredje lande, er afgørende. Ligesom præsident Trump må vi kæmpe for det.

Det næste topmøde, som kommer til at ændre spillets regler, er nært forestående: Det traditionelle topmøde mellem præsident Trump og Mexicos tiltrædende præsident Andrés Manuel López Obrador. På dette topmøde kan de planlægge nye toglinjer, energi- og vandforsyningsinfrastruktur fra Rio Grande og nedefter, for dermed at give centralamerikanere og mexicanere bedre grunde til at blive i deres respektive hjemlande.

Til sidst: Etiopien og Eritrea, to lande som drager fordel af, at Kinas igangsatte "Nye Silkevej" rækker ind i Afrika, genetablerede normale relationer mellem de to lande med fejringer d. 16. juli, efter 20 års ødelæggende krig – der var ingen anklager mod statsoverhovederne om forræderi.